PIRMĀS INSTANCES TIESAS RĪKOJUMS (piektā palāta)

2004. gada 28. maijā *

Lieta T-253/03

Akzo Nobel Chemicals Ltd, Sarija [*Surrey*] (Apvienotā Karaliste),

Akcros Chemicals Ltd, Sarija [*Surrey*], ko pārstāv C. Svāks [*C. Swaak*] un M. Moliks [*M. Mollica*], advokāti,

prasītājas,

ko atbalsta

Council of the Bars and Law Societies of the European Union, Brisele (Beļģija), ko pārstāv J. Flins [*J. Flynn*], *QC*,

* Tiesvedības valoda — angļu.

Algemene Raad van de Nederlandse Orde van Advocaten, Hāga (Nīderlande), ko pārstāv O. Brūvers [*O. Brouwer*], advokāts,

un

European Company Lawyers Association (ECLA), Brisele (Beļģija), ko pārstāv M. Dolmans [*M. Dolmans*], K. Nordlanders [*K. Nordlander*], advokāti, un J. Templs Langs [*J. Temple Lang*], *solicitor*,

personas, kas iestājušās lietā,

pret

Eiropas Kopienu Komisiju, ko pārstāv R. Veinraits [*R. Wainwright*] un K. Ingena-Husca [*C. Ingen-Housz*], pārstāvji, kas norādīja adresi Luksemburgā,

atbildētāja,

par ***European Council on Legal Affairs*** iesniegto pieteikumu par iestāšanos lietā, lai atbalstītu prasītāju prasījumus šajā lietā, kuras priekšmets ir prasība atcelt 2003. gada 8. maija Lēmumu C (2003) 1533 galīgā redakcijā, ar ko noraida lūgumu ievērot klienta un advokāta savstarpējās saziņas konfidencialitāti (*legal profesional privilege*) attiecībā uz noteiktiem dokumentiem, kas izņemti, veicot izmeklēšanu atbilstoši 14. panta 3. punktam Padomes 1962. gada 6. februāra Regulā Nr. 17 — Pirmā regula par Līguma [81.] un [82.] panta īstenošanu (OV 1962, 13, 204. lpp.).

EIROPAS KOPIENU PIRMĀS INSTANCES TIESA (piektā palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētāja P. Linda [*P. Lindh*], tiesneši R. Garsija-Valdekasass [*R. García-Valdecasas*] un Dž. D. Kuks [*J. D. Cooke*],

sekretārs H. Jungs [*H. Jung*],

izdod šo rīkojumu.

Rīkojums

1 Komisija, pamatojoties uz 14. panta 3. punktu Padomes 1962. gada 6. februāra Regulā Nr. 17 — Pirmā regula par Līguma [81.] un [82.] panta īstenošanu (OV 1962, 13, 204. lpp.), 2003. gada 30. janvārī pieņēma Lēmumu C (2003) 85/4, kas uzņēmumiem, tostarp arī *Alko Nobel Chemicals Ltd* un *Akcros Chemicals Ltd* (turpmāk tekstā — "prasītāji") un viņu attiecīgajām filiālēm, uzdeva pakļauties izmeklēšanai, kuras mērķis ir meklēt pierādījumus iespējamām pret konkurenci vērstām darbībām (turpmāk tekstā — "2003. gada 30. janvāra Lēmums"). 2003. gada 10. februārī Komisija Regulas Nr. 17 ietvaros pieņēma Lēmumu C (2003) 559/4 (turpmāk tekstā — "2003. gada 1. februāra Lēmums"), kas arī balstīts uz 14. panta 3. punktu un ar kuru labots 2003. gada 30. janvāra Lēmums.

2 Pamatojoties uz šiem lēmumiem, 2003. gada 12. un 13. februārī prasītāju telpās *Eccles*, Mančestrā (Apvienotā Karaliste), tika veikta izmeklēšana uz vietas. Šīs izmeklēšanas laikā Komisijas ierēdņi nokopēja lielu daudzumu dokumentu. Pārbaudes laikā prasītāju pārstāvji informēja Komisijas ierēdņus, ka uz noteiktiem dokumentiem var attiekties klienta un advokāta savstarpējās saziņas konfidencia-

litāte. Attiecīgo dokumentu pārbaudes laikā radās strīds par pieciem dokumentiem, kas apstrādāti divos dažādos veidos. Komisijas ierēdņi uzreiz nenonāca pie galīgā lēmuma par to, vai uz diviem no dokumentiem attiecas minētā aizsardzība. Tāpēc viņi šos dokumentus nokopēja un ievietoja aizzīmogotā aploksnē, ko, pabeidzot izmeklēšanu, viņi paņēma līdzi. Kas attiecas uz pārējiem trim apskatāmajiem dokumentiem, par pārbaudi atbildīgais Komisijas ierēdnis uzskatīja, ka tos neaizsargā profesionālās juridiskās privilēģijas, tāpēc nokopēja tos un kopijas novietoja kopā ar pārējiem dokumentiem, tos nenošķirot aizzīmogotā aploksnē.

3 2003. gada 17. februārī prasītāji Komisijai nosūtīja vēstuli, kurā tie izklāstīja, kāpēc, viņuprāt, uz visiem pieciem dokumentiem attiecās profesionālās juridiskās privilēģijas. Ar 2003. gada 1. aprīļa vēstuli Komisija informēja prasītājus, ka no viņu 2003. gada 17. februāra vēstulē minētajiem argumentiem nav iespējams secināt, ka uz šiem dokumentiem patiešām attiecas profesionālās juridiskās privilēģijas. Tomēr savā vēstulē Komisija norādīja, ka prasītāji divu nedēļu laikā var iesniegt savus apsvērumus par Komisijas sākotnējiem secinājumiem un pēc šī termiņa beigām Komisija pieņems galīgo lēmumu.

4 Ar pieteikumu, kas Pirmās instances tiesas kancelejā saņemts 2003. gada 11. aprīlī, prasītāji cēla prasību, ar ko tie būtībā prasa atcelt Komisijas 2003. gada 10. februāra Lēmumu, un, ciktāl nepieciešams, 2003. gada 30. janvāra Lēmumu, kas prasa, lai prasītāju sabiedrības un to attiecīgās filiāles pakļautos minētajai izmeklēšanai (lieta T-125/03 *Akzo Nobel Chemicals* un *Akcros Chemicals*/Komisija).

5 2003. gada 8. maijā Komisija, pamatojoties uz Regulas Nr. 17 14. panta 3. punktu, pieņēma Lēmumu C (2003) 1533 galīgā redakcijā (turpmāk tekstā — "2003. gada 8. maija Lēmums"). Šī lēmuma 1. pantā Komisija noraidīja prasītāju pieprasījumu

atdot tiem minētos dokumentus un pieprasījumu, lai Komisija apliecinātu, ka visas šo dokumentu kopijas, kas bija Komisijas rīcībā, ir iznīcinātas. Bez tam 2003. gada 8. maija Lēmuma 2. pantā Komisija norādīja, ka ir iecerējusi atvērt aizzīmogoto aploksni, kurā atradās divi no šiem dokumentiem.

6 Ar pieteikumu, kas Pirmās instances tiesas kancelejā saņemts 2003. gada 4. jūlijā, prasītāji, pamatojoties uz EKL 230. panta ceturto daļu, prasa atcelt 2003. gada 8. maija Lēmumu.

7 Ar pieteikumiem, kas iesniegti, attiecīgi, 2003. gada 30. jūlijā, 7. augustā un 18. augustā, *Council of Bars and Law Societies of the European Union* (Eiropas Savienības Advokātu apvienību padome, turpmāk tekstā — "CCBE"), *Agemene Raad van Nederlandse Ordre van Advocaten* (turpmāk tekstā — "Nīderlandes Advokātu padome") un *European Company Lawyers Association* (Eiropas Uzņēmumu juristu apvienība, turpmāk tekstā — "ECLA") iesniedza pieteikumus par iestāšanos lietā, lai atbalstītu prasītāju prasījumus. *CCBE*, Nīderlandes Advokātu padomei un *ECLA* ar to pašu piektās palātas priekšsēdētāja rīkojumu tika atļauts iestāties lietā.

8 2003. gada 26. novembrī *European Council on Legal Affairs*, ko pārstāvēja I. Foresters [*I. Forrester*], *Q.C.*,un Dž. Killiks [*J. Killick*], advokāts, savā un savu biedru vārdā iesniedza pieteikumu par iestāšanos lietā, lai atbalstītu prasītāju prasījumus.

9 Iesniegtajā pieteikumā par iestāšanos lietā pieteikuma iesniedzēja apgalvoja, ka prāvas iznākums skar tās intereses, jo lietas iznākums iespaidotu tās biedru ikdienas darbu. Pieteikuma par iestāšanos lietā iesniedzēja norādīja, ka lieta dod Pirmās instances tiesai iespēju no jauna izvērtēt principus, ko Tiesa iedibināja savā 1982. gada 18. maija spriedumā lietā 155/79 *AM & S/*Komisija (*Recueil 1982,*

1575. lpp.), proti — no jauna izskatīt jautājumu par profesionālo juridisko privilēģiju robežām un to, vai procesuālās garantijas adekvāti nodrošina šo privilēģiju ievērošanu. Tā atzīmē, ka šie jautājumi būtiski iespaido to uzņēmumu juristu un individuāli praktizējošu juristu lomu, kuri ir ārpus Eiropas Savienības atrodošos advokātu apvienību locekļi. Pieteikuma par iestāšanos lietā iesniedzēja norāda, ka tā pārstāv Eiropas uzņēmumu juristu intereses un tās mērķis ir aizstāvēt savu biedru intereses.

10 Pieteikums par iestāšanos lietā tika izsniegts pusēm saskaņā ar Pirmās instances tiesas Reglamenta 116. panta 1. punkta pirmo daļu.

11 2003. gada 18. decembrī iesniegtajos apsvērumos prasītāji norāda, ka pieteikuma par iestāšanos lietā iesniedzēja ir pierādījusi, ka lietas iznākums skar tās intereses, un lūdza Pirmās instances tiesu lūgumu apmierināt. Ar atsevišķu dokumentu, kas tika iesniegts tajā pašā dienā, prasītāji lūdza nodrošināt dažu prasībā ietverto ziņu konfidencialitāti attiecībā uz pieteikuma par iestāšanos lietā iesniedzēju.

12 2003. gada 9. decembrī iesniegtajos apsvērumos Komisija neiebilda pret pieteikumu par iestāšanos lietā. Tā lūdza Pirmās instances tiesu pieteikuma par iestāšanos lietā iesniedzējai uzlikt par pienākumu apmaksāt izdevumus, kas Komisijai radušies saistībā ar šo pieteikumu. Atsevišķā dokumentā, kas tika iesniegts tajā pašā dienā, Komisija norādīja, ka tā nepieprasa nodrošināt konfidencialitāti attiecībā uz pieteikuma par iestāšanos lietā iesniedzēju.

13 2004. gada 7. janvārī iesniegtajos apsvērumos *CCBE* apgalvoja, ka pieteikums par iestāšanos lietā ir nepieņemams, jo pieteikuma iesniedzēja nav izpildījusi prasības, kas tiek izvirzītas fiziskām personām vai pārstāvošām apvienībām, kuru mērķis ir

aizstāvēt savu biedru intereses. *CCBE* uzskata, ka pieteikuma par iestāšanos lietā iesniedzēja, faktiski, ir individuālu personu grupa un ka tai nav tiešu un pastāvošu interešu attiecībā uz spriedumu lietā: tai ir vienīgi intereses attiecībā uz izvirzītajiem prasījumiem. Visbeidzot, *CCBE* uzskatīja, ka šīs lietas iznākums neiespaidos pieteikuma par iestāšanos lietā iesniedzējas biedru stāvokli.

14 Pārējie pieteikumu par iestāšanos lietā iesniedzēji neiebilda pret šo pieteikumu par iestāšanos lietā.

15 Atbilstoši Reglamenta 116. panta 1. punkta trešajai daļai, piektās palātas priekšsēdētājs nodeva pieteikumu par iestāšanos lietā palātai.

Pirmās instances tiesas vērtējums

16 Saskaņā ar Tiesas Statūtu 40. panta otro daļu, kas attiecībā uz Pirmās instances tiesu piemērojama saskaņā ar šo statūtu 53. pantu pirmo daļu, tiesības iestāties lietās, ko izskata Pirmās instances tiesa, ir ne tikai dalībvalstīm un Kopienu iestādēm, bet tāpat arī visām citām personām, kas pierāda, ka Tiesā iesniegtās lietas iznākums skar to intereses.

17 Pirmkārt, jānorāda, ka pieteikuma par iestāšanos lietā iesniedzējs ir nereģistrēta apvienība, kas nav juridiska persona un kas vieno Eiropā darbojošos vadošo uzņēmumu nodarbinātus juristus.

18 Pirmās instances tiesa šajā sakarā norāda, ka, lai gan vienībām, kas nav juridiskas personas, var atļaut iestāties lietā, tām tomēr jāatbilst juridiskām personām izvirzītiem pamatnosacījumiem, jo īpaši to autonomija un spēja — kaut arī ierobežotā apmērā — uzņemties atbildību (Tiesas 1973. gada 11. decembra rīkojums apvienotajās lietās no 41/73, 43/73 līdz 48/73, 50/73, 111/73, 113/73 un 114/73 *Générale sucrière* u.c./Komisija (*Recueil*, 1465. lpp., 3. punkts). Pirmās instances tiesa secina, ka pieteikumu par iestāšanos lietā iesniegusī apvienība ir izveidota ar vienkāršu neformālu tās dibinātāju lēmumu, ka tai nav statūtu un ka tā ir tikai forums informācijas un praktiskas pieredzes apmaiņai un diskusijām par tās biedrus interesējošiem jautājumiem.

19 Līdz ar to ir jāsecina, ka pieteikuma par iestāšanos lietā iesniedzēja nav izpildījusi iepriekš minētajā rīkojumā *Générale sucrière* u.c./Komisija noteiktos pamatnosacījumus, kas tiek izvirzīti juridiskām personām.

20 Jebkurā gadījumā, pieteikuma par iestāšanos lietā iesniedzējai ir 25 biedri, kas pārstāv tādu pašu skaitu uzņēmumu. Visu pieteikuma par iestāšanos lietā iesniedzējas biedru uzdevums ir sniegt uzņēmumiem, kuri viņus nodarbina, konsultācijas par Eiropas konkurences tiesībām un citiem juridiskiem jautājumiem.

21 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru, pārstāvošām apvienībām, kuru mērķis ir aizstāvēt savus biedrus, var atļaut iestāties lietās, kas skar nozīmīgus jautājumus, kuri pēc savas būtības iespaido šos biedrus (Tiesas priekšsēdētāja 1997. gada 17. jūnija rīkojums lietā C-151/97 P(I) un lietā C-157/97 P(I) *National Power* un *PowerGen*, *Recueil*, I-3491. lpp., 66. punkts, un 1998. gada 28. septembra rīkojums lietā

C-151/98 P *Pharos*/Komisija, *Recueil*, I-5441. lpp., 6. punkts; Pirmās instances tiesas priekšsēdētāja 1999. gada 22. marta rīkojums lietā T-13/99 R *Pfizer*/Padome, Krājumā nav publicēts, 15. punkts, un 2001. gada 28. maija rīkojums lietā T-53/01 R *Poste Italiane*/Komisija, *Recueil 2001*, II-1479. lpp., 51. punkts). Precīzāk, apvienībai var atļaut iestāties lietā, ja tā pārstāv nozīmīgu skaitu uzņēmumu, kas darbojas attiecīgajā nozarē, ja tās mērķi ietver savu biedru interešu aizstāvēšanu, ja lieta var skart nozīmīgus jautājumus, kuri iespaido šīs nozares darbību, un tāpēc spriedums var nozīmīgi iespaidot tās biedru intereses (šajā sakarā skat. Pirmās instances tiesas 1993. gada 8. decembra rīkojumu lietā T-87/92 *Kruidvat*/Komisija, ar ko noraidīts *Yves Saint Laurent Parfums SA* pieteikums par iestāšanos lietā, *Recueil*, II-1375. lpp., 14. punkts).

22 Tiesa uzskata, ka pieteikuma par iestāšanos lietā iesniedzēja nav pārstāvoša apvienība, kuras mērķis ir aizstāvēt uzņēmumu juristu intereses iepriekš minētās judikatūras izpratnē. Faktiski, ievērojot to, ka pieteikuma par iestāšanos lietā iesniedzējai ir tikai 25 biedri, to nevar uzskatīt par apvienību, kas pārstāv pietiekošu skaitu attiecīgajā nozarē darbojošos profesionāļu. Tāpat, tā kā pieteikuma par iestāšanos lietā iesniedzējai nav statūtu, nav iespējams noskaidrot, vai tās mērķis patiešām ir rūpēties par savu biedru interešu aizstāvību.

23 Kas attiecas uz iespēju, ka pieteikuma par iestāšanos lietā iesniedzējas biedriem varētu būt individuālas intereses, pietiek norādīt, ka apstrīdētais lēmums biedrus tieši neiespaido, jo tas tieši neskar uzņēmumus, kuri pārstāvēti pieteikumu par iestāšanos lietā iesniegušajā apvienībā. Tāpēc pieteikuma par iestāšanos lietā iesniedzējas biedriem nevar būt tiešas un pastāvošas intereses attiecībā uz īpašo tiesību aktu, kura atcelšana ir lūgta šajā lietā: tiem tikai bija intereses attiecība uz izvirzītajiem prasības pamatiem (šajā sakarā skat. iepriekš minēto rīkojumu lietā *National Power* un *PowerGen*, 53. punkts).

24 Ievērojot iepriekš minēto, ir jāsecina, ka pieteikuma par iestāšanos lietā iesniedzēja nav pierādījusi, ka lietas iznākums skar tās intereses Tiesas Statūtu 40. panta otrās daļas izpratnē.

25 Līdz ar to pieteikums par iestāšanos lietā tiek noraidīts.

Par tiesāšanās izdevumiem

26 Atbilstoši Reglamenta 87. panta 1. punktam, lēmums par tiesāšanās izdevumiem jāietver galīgajā spriedumā vai rīkojumā par tiesvedības izbeigšanu. Tā kā šis rīkojums ir rīkojums par tiesvedības izbeigšanu attiecībā uz pieteikuma par iestāšanos lietā iesniedzēju, ir jāpieņem lēmums par tiesāšanās izdevumiem attiecībā uz tās iesniegto pieteikumu par iestāšanos lietā.

27 Atbilstoši Pirmās instances tiesas Reglamenta 87. panta 2. punktam, lietas dalībniekam, kam rīkojums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja tas pieprasīts. Tā kā pieteikuma par iestāšanos lietā iesniedzējai rīkojums ir nelabvēlīgs, tai piespriež segt savus tiesāšanās izdevumus un atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, kas radušies Komisijai saistībā ar šo procesu par iestāšanos lietā atbilstoši Komisijas iesniegtajiem prasījumiem. Tā kā ne prasītāji, ne personas, kas iestājušās lietā, nav pieprasījuši atlīdzināt to tiesāšanās izdevumus, tie savus tiesāšanās izdevumus sedz paši.

Ar šādu pamatojumu

PIRMĀS INSTANCES TIESA (piektā palāta)

izdod rīkojumu:

1) **noraidīt *European Council on Legal Affairs* pieteikumu par iestāšanos lietā;**

2) **nelemt par prasītāju lūgumu nodrošināt konfidencialitāti attiecībā uz *European Council on Legal Affairs*;**

3) ***European Council on Legal Affairs* atlīdzina tiesāšanās izdevumus, kas radušies Komisijai saistībā ar pieteikumu par iestāšanos lietā, un sedz savus tiesāšanās izdevumus;**

4) **prasītājas un personas, kas iestājušās lietā, savus tiesāšanās izdevumus sedz pašas.**

Pasludināts Luksemburgā 2004. gada 28. maijā.

Sekretārs

H. Jung

Priekšsēdētāja

P. Lindh